

den ikke er saadan, at den billiges af alle 3 Dele af den lovgivende Magt, og at den altsaa ikke kommer ud. Nu naae vi den 1ste April 1861; de 15000 Rd., der ere bevilgede for indeværende Finantsaar, kunne saa ikke bruges længere. Hvorledes ville da de Justitsbetjente være stillede, der ansættes efter 1ste April 1861? De kunne ikke lønnes med Sportler, og der er ingen Bevilling til fast Gagering for dem for længere Tid end for indeværende Finantsaar. Hvoraf skulle de da leve? De kunne jo dog ikke leve af „Hartkorn“, som der her staaer ved et Feiltryk. Nu kunde man sige: Nuvel, saa kan man i Finantsloven for næste Aar sætte en lignende Bestemmelse som den, der er indført for iaar. Sa vistnok kunde man forsøge dette; men det kommer da an paa, om alle 3 Dele af Lovgivningsmagten blive enige derom; for Landstingets Vedkommende kunde der vel være god Grund til at betænke sig paa at gjentage et saadant Skridt. Ved at vedtage § 26 udsætter man sig da for den Mulighed at kunne komme til at lade Justitsembedsmændene bøde af Sult. Det forekommer mig ikke at være passende, at indsætte i en Lov en Paragraph, som kunde have saadanne Conseqventer.

Der er endnu kun en Betragtning, som jeg skal tillade mig at tilføie. I et foregaaende Møde har en æret Landstingsmand (B. Christensen) med dyb Indignation tilbageviist Mistanken om Muligheden af i en tilkommende Tid at kunne komme til at høre til den Kategori af Landstingsmedlemmer, som vilde betragte sig som Folkethingets Repræsentanter i Landstinget. Det er idag af to ærede Medlemmer, den 1ste Landstingsmand for Ste Kred (Drejer) og den 2den for 1ste Kred (Wessely) udhævet, at den samme ærede Landstingsmand i forrige Møde talte ueget vatmt for at befrie Folkethinget for at behandle denne Sag under et Tryk, som ikke var ønskeligt, og at den ærede Landstingsmand derimod har overført dette Tryk paa Landstinget. Det kunde jo synes, at der ikke var nogen god Harmoni imellem disse to forskjellige Maader at optræde paa. Ligesom jeg imidlertid i det første Tilfælde fritog den ærede Landstingsmand for

den omtalte Mistanke, saaledes skal jeg ogsaa i dette Tilfælde tage den ærede Landstingsmands Parti. Jeg troer nemlig, at man meget godt ogsaa deri kan see en vis Varm Interesse for Landstinget. For det Første kan den ærede Landstingsmand have tænkt saaledes: „Jeg skal bidrage Mit til, at Landstinget kan faae det sidste Ord i denne Sag“, og dette er jo Noget, som Mange sætte stor Pris paa. Dernæst er det jo ogsaa muligt, at den ærede Landstingsmand har tænkt, at det ikke var ganske vist, at Folkethinget kunde modstaae et saadant Tryk, men at Landstinget nok skulde have Kraft til at modstaae det. I denne Henseende er jeg ganske enig med ham; kun er jeg idag bleven noget vakkende i min Opfattelse af hans Tankegang, idet det forekommer mig, at han tilbligere i dette Dagsmøde søgte at gjøre Landstinget det Ansvar, det paatog sig, hvis Loven ikke kom ud, noget svært at bære; men det skal jeg her ikke videre indlade mig paa at undersøge.

Klausen: Jeg beklager saameget som Noget at skulle ved min Stemme lægge en Hindring iveien for, at denne Lov skal komme ud, og jeg troer i Gjerningen at have vist, at det er meent. Thi det er gaaet mig som upaatvivleligt Flere i Salen, da vi stemte forrige Gang for en Udtalelse fra Thingets Side under Form af en Beslutning. Det var kun ved at gjøre Vold paa vor Logiske Samvittighed, at vi kunde stemme for denne saakaldte Beslutning, men vi gjorde det, fordi vi meente derved at fyldestgjøre enhver billig Fordring og saaledes at gjøre en Overeenskomst mulig; thi naar man ikke vil nøies med den Garanti, der ligger i Udtalelser baaede fra Regjeringen og fra Thingene ikke alene om Dristeligheden af den paatænkte Reform, men ogsaa om den alvorlige Bestræbelse for at ville komme Forflag derom imøde, da maa Usigseligheden have naaet en usædvanlig høi Grad. Men der er Noget, der er vigtigere end den enkelte Lov, selv om denne er af nok saa stor Vigtighed, det er selve Principerne for Lovgivningsvirksomheden; Principerne for den indbyrdes Ordning af de forskjellige Dele af Lovgivningsmagten. Den Opfindelse, at bruge Lovforslag, til hvilke